

Arrest

**nr. 173 645 van 29 augustus 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, komt op 13 september 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 15 september 2010.

Op 20 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 19 april 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 5 november 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Bij arrest van de Raad n R X van 29 april 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

De asielaanvraag wordt doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 november 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen. Bij arrest van de Raad nr. X van 12 maart 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 19 december 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad nr. X van 26 mei 2014 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 oktober 2014 wordt de aanvraag van 19 december 2013 onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 16 maart 2015 meldt de stad Gent aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker het voornemen heeft te huwen met een Belgische onderdaan.

Op 21 augustus 2015 leggen verzoeker en zijn Belgische partner een verklaring af tot wettelijke samenwoning.

Er wordt een onderzoek gestart en advies gevraagd aan het parket vooraleer deze wettelijke samenwoning wordt geregistreerd.

Op 10 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoeker (bijlage 13).

Op 16 november 2015 geeft het parket van de procureur des Konings een negatief advies inzake de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 16 november 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent de wettelijke samenwoning te registreren. Verzoeker en zijn partner dienen een beroep in tegen deze beslissing.

Op 17 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Bij arrest van de Raad nr. X van 24 maart 2016 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten van 17 maart 2016 verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is hangende onder het rolnummer X.

Op 17 maart 2016 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) genomen. Dit is de bestreden beslissing die op 17 maart 2016 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

A Monsieur, qui déclare se nommer:

Naam/nom: B.

Voornaam/prénom: K.

Geboortedatum/date de naissance: (...) 1979

Geboorteplaats/lieu de naissance: G.
Nationaliteit/nationalité: Togo

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 17.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.
La décision d'éloignement du 17.03.2016 est assortie de cette interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 23/10/2012, 08/11/2013 en op 10/11/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar:
Artikel 74/11, §1, tweede lid:
☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
☒ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent op 17/11/2014 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende twee asielaanvragen in een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar.

Betrokkene woont samen met zijn partner P. C.M.J. B., een Belgische onderdaan. Ze deden een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning en startten een huwelijksdossier op bij de stad Gent. Het parket van Gent gaf hierover negatief advies, waarop stad Gent de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Betrokkene zou geen verdere familie in België meer hebben, in Togo daarentegen heeft hij nog twee kinderen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in

het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

MOTIF DE LA DECISION:

(...).”

Op 18 maart 2016 wordt verzoeker gehoord.

Op 4 mei 2016 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 25 mei 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 169 935 van 16 juni 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 24 juni 2016 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL

- Schending van het artikel 74/11 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet ;
- Schending van de materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de artikelen 8, 6 en 12 E.V.R.M. ;
- Schending van het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissingen van inreisverbod wordt verwezen naar het artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

4.1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.2.

Dat het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Dat overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat de bestreden beslissing van inreisverbod niet afdoende rekening houdt met de humanitaire redenen, eigen aan het dossier van verzoeker.

Een aantal fundamentele rechten, meer specifiek het recht op gezinsleven en het recht op verdediging werden niet voldoende gerespecteerd.

4.3.

- 4.3.1.

De verzoeker is afkomstig van Togo en verblijft reeds geruime tijd in België met zijn partner.

De verzoeker woont samen met zijn partner te (...), aan de (...).

De verzoeker leerde zijn partner kennen in 2014..

Zij bouwden geleidelijk aan hun relatie verder uit.

Op datum van 21/08/2015 bood verzoeker zich samen met zijn partner aan bij het loket van de dienst bevolking van de Stad Gent, om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

Op datum van 16/11/2015 werd overgaan tot een weigering van wettelijke samenwoning.

Aangezien de aanvraag geweigerd werd op grond van foute elementen tekende de verzoeker hoger beroep aan tegen de beslissing.

In de beroepsakte tegen de weigering wettelijke samenwoning wordt alles reeds uitgebreid weerlegd. (zie stuk 5)

- 4.3.2.

Hoewel de huidige procedure geen betrekking heeft op de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, is het toch noodzakelijk om aan te tonen dat de weigering gestoeld is op foute elementen.

Immers wordt de samenwoning onterecht geweigerd, omdat men meent dat er geen sprake is van een effectief gezinsleven.

Bijgevolg gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, omdat er geen sprake zou zijn van een ware gezinscel, noch van een schending van artikel 8 E.V.R.M.

Dit is effectief foutief.

Er is wel degelijk sprake van een ware relatie.

De beslissing werd voornamelijk geweigerd omdat men meende dat de verzoeker de relatie enkel was aangegaan om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

De weigering werd genomen op basis van volgende redenen

☐ *verzoeker reeds in het verleden via verschillende wegen zijn verblijf heeft proberen te legaliseren ;*

☐ *er sprake zou zijn van een snelle gang van zaken ;*

☐ *er een groot leeftijdsverschil is ;*

☐ *er geringe algemene familiale kennis zou zijn ;*

☐ *de partner van verzoeker een zwakker persoon zou zijn. positie van de partner van verzoeker.*

In de beroepsakte tegen de weigering wettelijke samenwoning wordt alles reeds uitgebreid weerlegd. (zie stuk 5)

☐ *De geringe familiale kennis valt te verklaren, omdat de partner van verzoeker reeds meer als 2 jaar geen contact meer heeft met haar familie. Hierdoor is het logisch is dat de familie niet op de hoogte was van de wettelijke samenwoning, noch dat verzoeker niet de volledige stamboom kent.*

Ook verzoeker verblijft reeds 6 jaar zonder zijn familie in België. Verzoeker heeft zijn nieuwe familie gevonden bij zijn partner. De gebrekkige familiale kennis valt perfect te verklaren.

☐ *De verzoeker en zijn partner kennen elkaar ondertussen ongeveer anderhalf jaar. De weigering werd uitgesproken vanwege de snelle gang van zaken, omdat verzoeker en zijn partner al gingen samenwonen 4 maanden nadat zij elkaar leerden kennen.*

Echter kan er niet ontkent worden dat je een relatie uitbouwt in een realiteit waar mee je geconfronteerd wordt. Het is logisch dat de stap tot samenwonen sneller gezet wordt, indien een partij in een relatie geen eigen woonplaats heeft. Toch impliceert dit niet dat er daarom geen sprake is van een duurzame relatie. Des te meer nu 18 maanden later verzoeker en zijn partner nog steeds een koppel vormen en nog steeds de intentie hebben hun relatie verder uit te bouwen en te officialiseren.

☐ *Een leeftijdsverschil van 10 jaar impliceert evident niet dat er geen sprake is van een ware relatie.*

☐ *Het feit dat verzoeker in het verleden geprobeerd heeft zijn verblijf te legaliseren, houdt evident niet in dat zijn huidige relatie geen werkelijke relatie betreft.*

Verzoeker heeft gedurende zijn illegaal verblijf zijn huidige partner leren kennen en wenst dit nu alleen maar te officialiseren.

□ Uit de woonstcontrole blijkt duidelijk dat alles wijst op een effectieve relatie waar verzoeker en zijn partner een effectief huishouden delen en leven als man en vrouw.

□ Verzoeker partner is helemaal geen zwakke vrouw, verzoeker heeft een leidinggevende functie bij het OCMW en draagt de zorg van een volwaardig huishouden, waarvan één van haar kinderen zelfs een handicap heeft. Toch kan zij als sterke vrouw dit volledig aan.

Bovendien zijn er genoeg bewijzen dat zij een effectief koppel zijn.

De weigering is onterecht genomen en wordt bijgevolg ook aangevochten voor de Rechtbank van Eerste aanleg.

- 4.3.3.

Zoals reeds vermeld is er heden ten dage nog een procedure hangende voor de Rechtbank voor Eerste Aanleg omtrent de weigering wettelijke samenwoning.

De weigering wettelijke samenwoning is bijgevolg nog niet definitief beslecht.

De Dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van de hangende procedure. Op het moment dat verzoeker actief werd opgespoord en gearresteerd werd, heeft zijn partner onmiddellijk zijn raadsman gecontacteerd.

De raadsman van verzoeker heeft onmiddellijk de dagvaarding van 'het beroep tegen de weigering wettelijke samenwoning' en de gerechtsbrief overgemaakt. (zie stuk 7)

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg op de hoogte van de hangende procedure, vermeldt de beslissing hieromtrent niets.

Dit is evident een schending van de motiveringsplicht.

Immers vormt de procedure voor de Rechtbank van Eerste aanleg een persoonlijke element die van essentieel belang is in het dossier van verzoeker.

Vooreerst omdat de weigering wettelijke samenwoning kan vernietigd worden en verder dient ook benadrukt dat het in hoofde van verzoeker van essentieel belang is dat verzoeker persoonlijk verschijnt voor de Rechtbank van Eerste aanleg.

a)

De persoonlijke verschijning werd reeds bevolen omdat de rechter de partijen persoonlijk wenst horen en zo kan nagaan of de relatie enkel en alleen is ingegeven door verblijfsrechtelijke motieven.

De zaak werd ingeleid om datum van 07/01/2016 Op het zittingsblad staat duidelijk geacteerd dat de zaak op datum van 15/09/2016 staat voor verderzetting met het oog op het horen van de partijen. (zie stuk 9)

De verzoeker moet dus wel degelijk persoonlijk verschijnen, hetgeen gebruikelijk is en deel uitmaakt van het bewijsrecht, teneinde zijn rechten van verdediging adequaat uit te oefenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dit recht.

Er dient benadrukt dat de rechten van verdediging breder zijn dan het louter vertegenwoordigd worden door een advocaat.

Het betreft een procedure die betrekking heeft op een weigering registratie van een wettelijke samenwoning.

Dit is een persoonlijke aangelegenheid, die toch enige persoonlijke toelichting vereist.

Het veronderstelt een zaak waar zowel de rechter als het openbaar ministerie vragen kunnen stellen, persoonlijke vragen, waar enkel de verzoeker en zijn partner de nodige vragen en inlichtingen kunnen geven.

Hoe kan de verzoeker inspelen op de vragen en opmerkingen van het openbaar ministerie, de rechter omtrent de bewijzen inzake hun relatie of de nodige opmerkingen of vragen toelichten indien hij niet aanwezig is?

De verzoeker wenst uitdrukkelijk aanwezig te zijn bij de behandeling van deze zaak en gehoord te worden zodat zijn recht op verdediging gewaarborgd is.

Het Horen van verzoeker werd zelf geëist door de rechter. De huidige repatriëring ondergraaft evident deze mogelijkheid.

b)

Bovendien kan de verzoeker dienstig verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel van verbod van vertegenwoordiging in hoogst persoonlijke aangelegenheden.

De weigering van wettelijke samenwoning is evident een persoonlijke aangelegenheid.

Het verbod op vertegenwoordiging beoogt dat betrokkenen hun persoonlijke situatie kunnen toelichten, het is voor verzoeker van hoogst belang dat hij zelf aanwezig is op de procedure.

Verzoeker kan dienend verwijzen naar een arrest met nr. 37.088 van 18/01/10 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volgens de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid (UDN), de weigering tot afgifte van een visum kort verblijf schorste.

De DVZ weigerde het visum omdat het doel van de reis en de bestaansmiddelen onvoldoende bewezen was.

Op de zitting voor de rechtbank van eerste aanleg kon de vreemdeling zich volgens de DVZ laten vertegenwoordigen door zijn advocaat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen achtte de schorsing bij UDN bewezen aangezien de verzoeker persoonlijk moest verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg van Brussel op een vastgestelde datum in de nabije toekomst en omdat de zitting voor de rechtbank (die al tweemaal uitgesteld was) niet eindeloos uitgesteld kan worden.

De stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker zich kan laten bijstaan door een advocaat werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aanvaard.

Ook de verzoeker heeft in casu belang bij een persoonlijke verschijning aangezien hem verweten wordt geen effectieve relatie te hebben, hoewel hij over afdoende elementen beschikt waaruit blijkt dat hij wel degelijk een ware gezinscel vormt met zijn partner.

c)

Verzoekers verschijning maakt deel uit van een goede rechtsbedeling. Het is een procedure bij uitstek om persoonlijk te verschijnen.

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt expliciet dat de verzoeker niet persoonlijk mag verschijnen voor de familierechter, wat door de rechter werd opgelegd.

Hierdoor is hij in zijn rechten van verdediging geschonden. De verzoeker en zijn partner worden in hun bewijsrecht gekortwiekt.

Bovendien is het moeilijk voor de familierechter om een samenwoonst hangende de beroepsprocedure vast te stellen als de samenwoonst de facto reeds ongedaan gemaakt werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ingevolge een gedwongen opsluiting én verwijdering.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat doelbewust in tegen het natuurlijke procesverloop en schendt de rechten van verdediging, welke gewaarborgd worden in artikel 6 E.V.R.M.

d)

Er dient benadrukt dat er reeds een zittingsdatum is vastgesteld. In de nabije toekomst zal verzoeker moeten verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg, namelijk op datum van 15/09/2016. (zie stuk 6)

Huidige beslissing ontnemt verzoeker die kans.

Indien de dienst Vreemdelingenzaken in casu meent dat er elementen zijn die rechtvaardigen waarom in hoofde van verzoeker geen persoonlijke verschijning noodzakelijk zou zijn, dient zij dit te motiveren.

Echter vermeldt de beslissing niets over de hangende procedure, laat staan over de persoonlijke verschijning, hoewel zij van het beroep tegen de weigering wettelijke samenwoonst op de hoogte was.

De Dienst vreemdelingenzaken was ook op de hoogte van de rechtsdag, die reeds bepaald is in de nabije toekomst.

Verzoeker dient te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste aanleg op datum van 15/09/2016.

In de nabije toekomst wordt er al uitspraak gedaan over de aanvraag tot wettelijke samenwoonst, toch krijgt de verzoeker niet de kans de uitkomst af te wachten.

4.4.

Uit bovenstaande uiteenzettingen blijkt er de beslissing behept is met schendingen van verschillende rechten.

- 4.4.1.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

a)

De verzoekende partij heeft reeds ruime tijd een duurzame liefdesrelatie met mevrouw P. die de Belgische nationaliteit bezit.

Gezien het boven aangehaalde, kan de verzoekende partij zich ten volle beroepen op artikel 8 E.V.R.M.

De verzoekende partij en zijn partner hebben een waar gezinsleven.

Dit gezinsleven dient beschermt te worden.

b)

In de beslissing staat:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Echter is deze redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken toch kort door de bocht.

Het betreft dus geen tijdelijke verwijdering van korte periode, maar een scheiding van maar liefst 3 jaar, de maximumtermijn.

Dit is evident geen tijdelijk scheiding waarbij man en vrouw voor een aantal weken zonder elkaar dienen te leven.

Het betreft een scheiding van een onredelijk lange duur.

Bovendien moet verzoeker zijn familiale relaties nog persoonlijk komen toelichten voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Zelfs de tijdelijke verwijdering ontnemt verzoeker die kan.

De afweging die in de beslissing wordt gemaakt is disproportioneel.

c)

Hoewel verzoeker nog niet officieel gehuwd is met mevrouw P., betekent dit niet dat artikel 8 E.V.R.M. van toepassing is.

Immers is er sprake van een effectieve gezinscel.

Zij wensen wettelijk samen te wonen en zelfs te huwen. Zij dienen nog steeds hun uitdrukkelijke wens tot wettelijk samenwonen te verdedigen.

Verder is artikel 8 E.V.R.M. niet beperkt tot familiale banden die steunen op een huwelijksband.

Deze invulling van artikel 8 E.V.R.M. zou veel te eng zijn.

Een enge interpretatie van artikel 8 E.V.R.M. is in strijd met de huidige opvattingen van het familiaal leven.

Artikel 8 E.V.R.M. dient gelezen te worden in het licht van de huidige normen en waarden.

De opvattingen waarbij niet-huwen, wettelijk samenwonen, feitelijk samenwonen, nieuwe samengestelde gezinnen, ... de hedendaagse, algemeen aanvaarde, normen vormen van gezinsleven, kunnen niet uitgesloten worden van het beschermingsveld van artikel 8 E.V.R.M.

Een engere visie toepassen is niet enkel strijdig met beoogde doel van het artikel 8 E.V.R.M., maar ook in strijd met het effectieve Verdrag van de Rechten van de Mens. Het Verdrag werd opgesteld om de rechten van de mens te garanderen en was voor zijn tijd zeer vooruitstrevend.

Het verdrag dient dan ook geïnterpreteerd te worden met deze vooruitstrevende visie in gedachten en dient ingevuld te worden in het licht van de huidige normen en waarden.

Nu verzoeker reeds geruime tijd een ware gezinscel vormt met mevrouw P. en deze relatie ook wenst te effectueren door een huwelijk, kan verzoeker zich wel degelijk beroepen op artikel 8 E.V.R.M.

d)

Het arrest, dd. 24/03/2016 stelt:

Zoals blijkt heeft de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij wel degelijk onder de loep genomen waarbij zij verwezen heeft naar de feitelijkheden die leiden tot de vaststelling dat er in casu in hoofdorde geen werkelijk gezinsleven is. Dit blijkt ook uit het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen waar zij erop wijst dat “Gezien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van verzoeker en mevrouw p. (...) enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, is in casu geen sprake van een beschermingswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM.”

Dit betreft slechts een prima facie beoordeling.

1 Standpunt uit het verslag van de Procureur des Konings. Er worde voorbijgegaan aan het sociaal onderzoek en het politieel onderzoek waaruit wel blijkt dat verzoeker een duurzame relatie heet met mevrouw P..

De gevolgtrekking dat er geen sprake is van een werkelijk gezinsleven, omdat verzoeker vroeger verschillende procedures gestart heeft, gaat niet op.

Het feit dat verzoeker vroeger verschillende procedures gestart heet, impliceert niet dat nu geen ware relatie betreft.

Verzoeker heeft zijn partner tijdens illegaal verblijf leren kennen, maar dat doet geen afbreuk aan de relatie van verzoeker.

Het betreft wel degelijk een ware relatie, die bescherm moet worden door artikel 8 EVR.M. Daar kan een illegaal statuut niets aan veranderen.

- 4.4.2.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven niet enkel gewaarborgd wordt door artikel 8 E.V.R.M., maar ook door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dit Handvest heeft directe werking in België en dient bijgevolg ook gerespecteerd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.’

- 4.4.3.

Naast artikel 8 E.V.R.M. en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt door de bestreden beslissing tevens artikel 12 E.V.R.M. geschonden, dat het recht te huwen waarborgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Verzoeker wenst heden ten dage wettelijk samen te wonen en te huwen met mevrouw P.

Nu verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zal hij zijn recht op huwen niet kunnen uitoefenen.

Het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst is en hem vervolgens een beknotten van het recht beschermd in art. 12 E.V.R.M.

- 4.4.4.

a)

Naast de familiale rechten schendt de huidige beslissing ook de rechten van verdediging.

In de lopende procedure werd de persoonlijke verschijning reeds bevolen omdat de rechter de partijen persoonlijk wenst te horen en zo kan nagaan of de relatie enkel en alleen is ingegeven door verblijfsrechtelijke motieven.

De zaak werd ingeleid om datum van 07/01/2016. Op het zittingsblad staat duidelijk geacteerd dat de zaak op datum van 15/09/2016 staat voor verderzetting met het oog op het horen van de partijen.

De verzoeker moet dus wel degelijk persoonlijk te verschijnen, hetgeen gebruikelijk is en deel uitmaakt van het bewijsrecht, teneinde zijn rechten van verdediging adequaat uit te oefenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft door huidige beslissing dit recht.

Hierdoor is hij in zijn rechten van verdediging geschonden. De verzoeker en zijn partner worden in hun bewijsrecht gekortwiekt.

Er dient benadrukt dat de rechten van verdediging breder zijn dan het louter vertegenwoordigd worden door een advocaat. Bovendien kan de verzoeker dienstig verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel van verbod van vertegenwoordiging in hoogst persoonlijke aangelegenheden.

Verzoeker MOET persoonlijk aanwezig zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat doelbewust in tegen het natuurlijke procesverloop en schendt de rechten van verdediging, welke gewaarborgd worden in artikel 6 E.V.R.M.

b)

Verzoeker wenst te verduidelijken dat de rechter bij de beoordeling gedurende de UDN-procedure een beoordelingsfout gemaakt heeft.

Het arrest, dd. 24/03/2016 stelt:

“Voorts blijkt uit niets dat de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekende partij vereist is bij de hangende en dat zij zich niet op afdoende wijze kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Het staat verzoekende partij immers vrij om haar advocaat op een zo volledig mogelijke wijze in te lichten over de argumenten die zij in haar procedure naar voren willen brengen zodat op het eerste zicht niet blijkt dat haar rechten van verdediging zouden geschonden zijn.”

Verzoeker heeft effectief bewijs (zie stuk 9) voorgelegd dat een rechter expliciet een persoonlijke verschijning tot horen van de PARTIJEN heeft gevorderd.

Verzoeker kan dit aantonen nu dit verzoek van de rechter expliciet werd geacteerd op het zittingsblad.

het is niet omdat het Gerechtelijk Wetboek geen persoonlijke verschijning oplegt, dat een rechter met discretionaire bevoegdheid dit niet kan doen.

Evident betreft dit voor verzoeker dan ook een verplichting en MOET hij verschijnen.

De redenering van de Raad in het arrest dat ‘Indien persoonlijke aanwezigheid alsnog vereist zou worden en voor zover dit kan afgeleid worden uit stuk 9 dat verzoekende partij gevoegd heeft aan haar verzoekschrift, dan staat het de verzoekende partij bovendien vrij om in kader daarvan zich in bezit te stellen van de noodzakelijke documenten ten einde zich opnieuw naar België te begeven’ is op zijn minst merkwaardig.

Verzoeker legt nu al het bewijs voor, maar verzoeker zou toch moeten terugkeren en met hetzelfde bewijs aan de Dienst Vreemdelingenzaken een opheffing vragen van het inreisverbod.

Bovendien kan verzoeker pas terugkomen indien hij beschikt over de nodige papieren. In casu moet de wettelijke samenwoning goedgekeurd worden en dient verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Dit wordt zelfs letterlijk vermeld in het arrest van de Raad.

“Indien de procedure die de verzoekende partij hangende heeft inzake de erkenning van haar wettelijke samenwoning voor haar een positieve afloop zou kennen, staat het haar op het eerste zicht nog steeds vrij om op dat ogenblik een visum gezinshereniging aan te vragen”.

Verzoeker kan evident enkel zijn procedure tot wettelijk samenwoonst positief afsluiten als hij in België is op het moment van de behandeling van zijn procedure.

De redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken raakt kant nog wal.

Nu verzoeker al het nodige bewijs voorlegt, wenst hij nu al een opheffing te bekomen.

- 4.4.5.

a)

Bovendien werd het feit dat verzoeker op datum van 15/09/2016 moet verschijnen voor de Rechtbank van Eerste aanleg zelfs totaal niet in rekening gebracht.

Deze verschijning is van essentieel belang in de procedure omtrent de weigering wettelijke samenwoonst, het werd zelfs gevorderd door de rechter.

Een niet verschijnen zal voor verzoeker een einde van de procedure betekenen en bijgevolg en inperking van zijn rechten van verdediging.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte was, wordt hier niets omtrent gemotiveerd.

Verzoeker kan aantonen dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was.

Nu verzoeker op de hoogte was van de lopende procedure, had op zijn minst moeten blijken uit de beslissing dat deze in overweging werd genomen.

b)

De raad stelde in zijn arrest, dd. 24/03/2016 dat "hij op het eerst zicht ook niet inziet hoe de al dan niet vermelding van deze procedure in de bestreden beslissing van invloed zou kunnen geweest zijn op de besluitvorming van de verwerende partij."

Echter is dit volledig foutief.

Verzoeker moet aanwezig zijn en dit werd expliciet opgelegd.

Evident had dit in rekening moeten gebracht worden. Niet aanwezig zijn zal voor verzoeker "een negatieve invloed hebben op de procedure.

Bijgevolg had de Dienst Vreemdelingenzaken deze procedure wel in rekening moeten brengen.

c)

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)3.

d)

De motivering van de bestreden beslissing die niet afdoende ingaat op verzoekers uitzonderlijke verblijfssituatie geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

4.5.

De verzoeker krijgt een inreisverbod van 3 jaren opgelegd, de maximumtermijn.

Zonder dat verzoeker enig gevaar vormt voor de openbare orde, ondanks verzoeker zijn gezinsleven in België ligt, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van een inreisverbod van de maximumtermijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde (Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 101 637 van 25 april 2013):

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ...”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (herhaald bevel), doch dat dit geen afdoende motivering is om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

Dat opnieuw motiveringsplicht wordt geschonden

4.6.

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat het inreisverbod niet proportioneel is, noch gebaseerd is op alle feitelijkeheden eigen aan het dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 6, 8, 12 EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Hij stelt dat verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod niet voldoende rekening heeft gehouden met de humanitaire redenen eigen aan zijn dossier. Hij geeft verder een feitelijk uiteenzetting omtrent zijn relatie met mevrouw P.. Hij stelt dat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning van de ambtenaar van de burgerlijke stand gesteund is op foute elementen en vervolgt dat hij hiertegen een beroep heeft ingesteld. Hij zou dit gemeld hebben aan verwerende partij, doch dienaangaande zou geen motivering zijn opgenomen in

de thans bestreden beslissing. Zijn persoonlijke aanwezigheid zou in het kader van die procedure vereist zijn. Hij betoogt dat er weldegelijk sprake zou zijn van een ware relatie. Hij stelt dat als hij wordt teruggestuurd dit een beknutting van zijn recht beschermd door artikel 12 EVRM tot gevolg zal hebben. Hij betoogt dat verwerende partij geen individueel oordeel geveld zou hebben, doch wel een stereotype beslissing zou hebben afgeleverd. Hij stelt dat er in zijn hoofde humanitaire redenen aanwezig zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). "Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet." (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de juridische grondslag wordt aangegeven. Het middel van verzoeker, waarin hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn voorgehouden gezinsleven, mist elke feitelijke grondslag. Het middel van verzoeker, waarin hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn voorgehouden gezinsleven, mist elke feitelijke grondslag.

De motivering van het inreisverbod luidt immers als volgt: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 23/10/2012, 08/11/2013 en op 10/11/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid: voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent op 17/11/2014 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende twee asielaanvragen in een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar. Betrokkene woont samen met zijn partner P. CMJB, een Belgische onderdaan. Ze deden een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning en startten een huwelijksdossier op bij de stad Gent. Het parket van Gent gaf hierover negatief advies, waarop stad Gent de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Betrokkene zou geen verdere familie in België meer hebben, in Togo daarentegen heeft hij nog twee kinderen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Los van het feit dat zelfs het voorliggen van een gestandaardiseerde motivering, op zich niet leidt tot een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kan verzoeker in casu niet ernstig voorhouden als zou de bestreden beslissing een stereotype motivering omvatten. Er wordt immers ingegaan op de specifieke omstandigheden die verzoekers dossier kenmerken. De Raad stelde in haar arrest met nummer 164.712 van 24 maart 2016 terecht vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, die met betrekking tot het gezinsleven gesteund is op dezelfde motieven als het thans bestreden inreisverbod, een omstandige motivering

bevat met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven van verzoeker op het Belgische grondgebied. Verder dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande het feit dat de bestreden beslissing weldegelijk een motivering bevat omtrent verzoekers gezinsleven, artikel 8 EVRM niet vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203). Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t.Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801; RvV 22 januari 2013, nr. 95.535) Verzoeker toont niet aan in België een effectief gezinsleven te leiden in de zin van artikel 8 EVRM. De procureur des konings adviseerde op 16 november 2015 negatief aangaande de registratie van de wettelijke samenwoning. Hij stelde dat ondanks de geuite wil van partijen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van meneer BOSSOU enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende. Hij baseerde zich hierbij op volgende elementen:

“- Meneer heeft al meermaals asiel aangevraagd in België, wat hem telkens geweigerd werd. Vervolgens diende hij een verzoek tot regularisatie in op basis van artikel 9bis. Dit verzoek werd op 30/10/2014 onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht op 17/11/2014. Hiertegen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het verzoek tot schorsing werd verworpen bij arrest van 12/03/2015. Het is duidelijk dat meneer uitgeprocedeed is en een wettelijke samenwoning met mevrouw nog de enige manier is om in België verblijfsrecht te verwerven. Opmerkelijk is dat hij mevrouw net leert kennen wanneer duidelijk wordt dat zijn poging tot regularisatie op niets zal uitdraaien.

- Al ongeveer twee weken na de kennismaking via internet, spreken zij af in levende lijve en mevrouw brengt meteen de nacht door bij meneer. Vervolgens is er direct sprake van een relatie en stelt mevrouw hem voor aan de kinderen. Twee maanden nadien wonen zij al samen en een kleine maand later hebben zij al huwelijksplannen. Er is dus sprake van een bijzonder snelle gang van zaken. Opvallend is dat mevrouw het steeds heeft over het feit dat zij geen oppas voor haar kinderen vond toen zij voltijds wilde gaan werken en de samenwoning met meneer dus ideaal was.

- Al te vaak proberen buitenlandse mannen een eerder kwetsbare en oudere vrouw te strikken, die op zoek is naar een nieuwe relatie en aandacht, om zo verblijfsrecht in België te bekomen, terwijl dit in hun cultuur absoluut niet vanzelfsprekend is. Dat is hier eveneens het geval. Mevrouw is 10 jaar ouder dan meneer, heeft meerdere relaties achter de rug, verklaart dat zij met haar ouders geen contact meer heeft, een van haar zonen heeft psychische problemen en is zwaar autistisch en er is ook sprake van financiële problemen. Wanneer men bij de Cel Schijnrelaties meneer confronteert met het leeftijdsverschil, wil hij daar niets over zeggen.

- Wanneer men bij de Cel Schijnrelaties aan meneer vraagt wie er heeft voorgesteld om te trouwen, geeft hij een zeer ontwijkend antwoord.

- De kennis over elkaars familie is gering. Mevrouw weet niet hoe de moeder van meneer heet en zij denkt bij de Cel Schijnrelaties dat de vader van meneer overleden is toen hij nog een tiener was, terwijl meneer verklaart dat hij in 2011 zijn vader verloren is. Meneer weet op zijn beurt de namen niet van de familieleden van mevrouw en weet bij de Cel Schijnrelaties niet hoeveel broers en zussen ze heeft. Mevrouw verklaart 1 zus te hebben, terwijl meneer denkt dat zij een broer en een zus heeft. Bij de politie verklaart meneer dat mevrouw 1 zus heeft, maar geeft hij een verkeerde naam.

- Mevrouw verklaart dat meneer een oom in Brussel heeft, terwijl meneer ontkent dat hij familie in België heeft. Mevrouw vermeldt de oom van meneer nochtans vaak, zo verklaart ze bij de politie dat meneer de avond van hun eerste afspraakje moe was omdat hij zijn oom had geholpen bij een verhuis. Het is bijzonder vreemd dat meneer bijgevolg ontkent familie in België te hebben.

- Mevrouw weet niet hoe de ex van meneer heet, terwijl zij nochtans de moeder van zijn kinderen is. Mevrouw lijkt de namen van de twee dochters niet precies te weten, maar verklaart dat ze wel elke maand 100 euro naar hen stuurt. Meneer verklaart dat het de bedoeling is dat zijn kinderen naar België zullen komen en mevrouw akkoord is. Mevrouw verklaart bij de Cel Schijnrelaties echter dat dit niet de bedoeling is. Bij de politie lijkt zij hier ineens wel voor open te staan, al blijft ze er eerder vaag over.

- Overigens verklaart meneer dat de relatie met de moeder van zijn kinderen in 2009 eindigde, terwijl hij bij zijn asielaanvraag in 2010 verklaarde dat hij met haar een relatie had. Mogelijk is de relatie dus nog steeds gaande.

- Bij de politie weten zij allebei niet waar de ander precies geboren is.
- Meneer verklaart aan de Cel Schijnrelaties dat hij nog kinderen wil, maar dit gezien de leeftijd van mevrouw niet mogelijk is. Mevrouw verklaart dat ze beiden geen kinderen meer willen."

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand vervolgens op 16 november 2015 de wettelijke samenwoning weigerde te registreren.

De bestreden beslissing is mede gesteund op dit element. Verwerende partij is niet bevoegd om de beoordeling van het de bevoegde autoriteiten, met name de Procureur des Konings, over te doen. Verzoeker uitgebreide feitelijke uiteenzetting omtrent zijn relatie met mevrouw P. en zijn bewering als zou de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning van de ambtenaar van de burgerlijke stand gesteund zijn op foute elementen is derhalve niet dienstig. Verzoeker brengt overigens evenmin elementen aan die tot een andere beoordeling aanleiding zouden kunnen geven dan die gemaakt in het kader van zijn poging wettelijk te gaan samenwonen.

Gezien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van verzoeker en mevrouw P. enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, is in casu geen sprake van een beschermingswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM.

Waar verzoeker betoogt een beroep te hebben ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en hij stelt dit te hebben meegedeeld aan verwerende partij, dient te worden opgemerkt dat uit verzoekers stuk 7 blijkt dat hij een fax heeft gestuurd naar het nummer 09/266.60.28, zijnde het nummer van de directie operatie en wijkdienst te Wondelgem. De fax werd op 17 maart 2016 om 7u54 verstuurd aan die dienst en werd pas later overgemaakt aan verwerende partij. Daargelaten de vraag of verwerende partij derhalve op het moment van het nemen van de bestreden beslissing reeds op de hoogte was van die beroepsprocedure, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden als zou de motiveringsplicht geschonden zijn omdat hiervan geen melding werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit als zou die beroepsprocedure een element betreffen die van essentieel belang is in zijn dossier, terwijl die procedure verwerende partij geenszins belette de thans bestreden beslissing te nemen.

De Raad oordeelde in haar arrest met nummer 164.712 van 24 maart 2016 dat zij verwerende partij kan volgen waar zij meent dat er in casu geen sprake is van een werkelijk gezinsleven tussen verzoeker en zijn voorgehouden partner. De Raad stelt uitdrukkelijk dat het louter feit dat dat verzoeker en zijn partner een beroepsprocedure hebben lopen waarbij zij menen dat zij wel degelijk een werkelijk gezinsrelatie hebben, op het eerste zicht geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van verwerende partij. Immers toont deze procedure op dit moment enkel aan dat verzoeker en zijn partner een andere mening zijn toegedaan over hun relatie, hetgeen ook blijkt uit de kritiek die zij hebben op het advies van het Parket, maar dit neemt niet weg dat de feitelijkeheden die de zaak van verzoeker en zijn partner kenmerken, tot op heden op het eerste zicht aantonen dat er in casu geen sprake is van een werkelijke gezinsrelatie. De Raad ziet dan ook niet in hoe de al dan niet vermelding van die procedure van invloed zou kunnen zijn geweest op de besluitvorming van de verwerende partij.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker niet meer in de mogelijkheid zou zijn de beroepsprocedure tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand verder te zetten. Hij zal evenwel zijn belangen dienen te laten waarnemen door een raadsman naar keuze. De vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, vallen immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Het gegeven dat een beroepsprocedure hangende is, verhindert verwerende partij niet om het thans bestreden bevel uit te vaardigen. Waar verzoeker nog betoogt dat de persoonlijke verschijning door de rechter wordt geëist, blijkt dit uit geen stuk dat door hem werd toegevoegd aan zijn verzoekschrift. Ook de Raad oordeelde in die zijn in het arrest met nummer 164.712 van 24 maart 2016:

"In zoverre verzoekende partij nog meent dat er sprake is van een schending van artikel 6 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 6 EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen de beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. (...)

Voorts blijkt uit niets dat de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekende partij vereist is bij de hangende en dat zij zich niet op afdoende wijze kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Het staat verzoekende partij immers vrij om haar advocaat op een zo volledig mogelijke wijze in te lichten over de argumenten die zij in haar procedure naar voren wille brengen zodat op het eerste zicht niet blijkt dat haar rechten van verdediging zouden geschonden zijn. Indien de persoonlijke aanwezigheid alsnog vereist zou worden en voor zover dit kan afgeleid worden uit stuk 9 dat verzoekende partij gevoegd heeft aan haar verzoekschrift, dat staat het de verzoekende partij bovendien vrij om in het kader daarvan zich bezit te stellen van de noodzakelijke documenten ten einde zich opnieuw naar België te begeven. Zoals hoger reeds aangegeven hoeft het feit dat haar een inreisverbod werd

betekend niet noodzakelijk te betekenen dat – wanneer zij kan aantonen dat haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist wordt – zij hoe dan ook niet naar België zou kunnen komen.

De verzoekende partij lijkt voorts de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM te koppelen aan de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, maar zoals hoger reeds werd besproken heeft de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker kan bovendien indien hij dit nodig acht steeds een visum aanvragen met het oog op zijn persoonlijke verschijning voor een Belgisch rechtscollège. Uit het stuk 6 zoals toegevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat de zitting slechts is vastgesteld op 15 september 2016, zodat verzoeker voldoende tijd heeft zich van de nodige documenten te voorzien om op legale wijze naar België te reizen.

Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad, dient tevens te worden opgemerkt dat dit arrest, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben. Verzoeker toont evenmin aan zich in gelijke omstandigheden te bevinden als die waarvan sprake in de door hen aangehaalde arresten. Uit nazicht blijkt dat de vreemdeling in dat arrest diende te verschijnen op uitdrukkelijk verzoek van de rechtbank van eerste aanleg in het kader van een beroep tegen het negatief advies van de procureur des Konings betreffende het toekennen van de Belgische nationaliteit. In die zaak werd de zitting uitgesteld daar de aanwezigheid van de vreemdeling door de rechter werd geëist. In casu is dit geenszins het geval.

Er dient te worden herhaald dat de persoonlijke verschijning aangaande vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning bedoeld in het Burgerlijk Wetboek geen wettelijke verplichting is. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt. Bovendien kan worden gewezen op een vonnis van de rechtbank van eerste Aanleg te Brussel (RR 09/1902/B) d.d. 11 maart 2011. De Rechtbank oordeelde dat de vreemdeling werd uitgenodigd om persoonlijk te verschijnen zodat zijn dossier adequaat kon worden onderzocht, doch stelde vast dat de Dienst geweigerd had om een visum af te leveren en dat de daaropvolgende vordering in kortgeding werd afgewezen omdat die geen tijdelijk karakter had. Verder stelde de Rechtbank vast dat er rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie en dat daarom de raadsman werd toegestaan om de vreemdeling ter zitting te vertegenwoordigen, waarbij de raadsman een lijvig dossier had neergelegd, die leidde tot de toekenning van de Belgische nationaliteit.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn raadsman de rechtbank van eerste aanleg niet op de hoogte kan brengen van het feit dat hij bevolen werd het Rijk te verlaten en evenmin dat hij zich door hem niet zou kunnen laten vertegenwoordigen.

Indien verzoeker via de geijkte wegen alsnog zou kunnen aantonen een duurzame levensgemeenschap te willen uitbouwen met mevrouw P., kan hij steeds in zijn land van herkomst een visum aanvragen met het oog op gezinshereniging. Hij kan hiervoor de opheffing van het inreisverbod vragen conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Daar wordt verzoeker uitdrukkelijk op gewezen in de thans bestreden beslissing. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing nog aangegeven dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en privéleven. Er is immers slechts sprake van een tijdelijke scheiding. Voor zoveel als nodig kan dienaangaande verwezen worden naar het arrest van de Raad, d.d. 9 februari 2010, nr. 38 367):

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.”

Ten overvloede, merkt verwerende partij op dat verzoeker evenmin aantoonde dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om hem op het grondgebied te gedogen.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Voorts ziet verwerende partij niet in, en verzoeker maakt dit ook op geen enkele manier aannemelijk, hoe de bestreden beslissing zijn recht om te huwen ontzegt. (RvV 14 februari 2014, nr. 118.925)

Verzoeker toont overigens niet aan dat hij de intentie heeft om in de onmiddellijke nabijheid in het huwelijk te treden mevrouw P. en evenmin dat hij met het oog op een voorgenomen huwelijk reeds stappen zou hebben ondernomen, zodat hij geen belang heeft bij die kritiek. Thans is er slechts een beroepsprocedure hangende tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die de wettelijke samenwoning weigerde te registreren. Een schending van artikel 12 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Verzoeker kan verder niet dienstig voorhouden als zou op automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar worden opgelegd gezien in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat de houding van verzoeker aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 3 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op

het feit dat hij niet voldeed aan zijn terugkeerverplichting gezien hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 23/10/2012, 08/11/2013 en 10/11/2015.

Een lezing van considerans 14 van de terugkeerrichtlijn leert dat het feit dat er meerdere bevelen werden gegeven bepalend is voor de duur van het inreisverbod. In de bestreden beslissing werd er in die zin ook verwezen naar de bevelen waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven.

Considerans 14 luidt als volgt : "(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

Deze considerans is derhalve een sterke aanwijzing over wat de aard is van de specifieke elementen is die door de lidstaten in rekening moeten worden gebracht.

De vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt door hem niet betwist, noch weerlegd. Het betoog waarin wordt gesteld dat geen enkele juridische motivatie ontwikkeld werd omtrent de duur van het inreisverbod, mist dan ook feitelijke grondslag. Er wordt in de bestreden beslissing duidelijk gewezen op het feit dat verzoekers houding aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 3 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het feit dat hij niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting, terwijl hij nochtans werd geïnformeerd over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Het middel faalt bovendien in feite waar hij stelt als zou enkel worden gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, motivering die bovendien behoort tot een andere beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verwerende partij weldegelijk rekening hield met de omstandigheden eigen aan zijn specifieke situatie, zoals vereist bij artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980. Minstens maakt verzoeker niet duidelijk met welke – eventueel 'humanitaire'-elementen het bestuur geen rekening heeft gehouden, in het licht van het feit dat zij, gelet op het bovenstaande, er redelijkerwijze niet van kon uitgaan dat verzoeker op het grondgebied een gezinsleven leidt zoals beschermd door artikel 8 EVRM, en die derhalve zijn terugkeerverplichting in de weg zou kunnen staan. Derhalve werd terecht vastgesteld dat het niet nakomen van de terugkeerverplichting dient te leiden tot de maatregel van het inreisverbod, tot het nemen waarvan verwerende partij in beginsel gehouden is overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980. Verzoeker tracht zich te beroepen op de uitzondering voorzien in artikel 74/11, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980, zonder te concretiseren waarom hij meent dat die uitzondering op hem van toepassing zou zijn, zodat hij geenszins belang toont bij die kritiek. Voor zover hij zich ook in dat verband zou beroepen op het voornoemde gezinsleven, geldt ook hier dat het bestuur er redelijkerwijze niet van kon uitgaan dat hij op het grondgebied een gezinsleven leidt zoals beschermd door artikel 8 EVRM, en die derhalve zijn terugkeerverplichting en ook de maatregel van het inreisverbod in de weg zou kunnen staan.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de materiële motiveringsplicht niet werd geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van het middel zijn niet ernstig, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Feitelijk wordt vermeld dat verzoeker een inreisverbod krijgt afgeleverd omdat hij eerdere beslissingen tot verwijdering van 23 oktober 2012, 8 november 2013 en 10 november 2015 niet heeft uitgevoerd.

Tevens bevat de beslissing een motivering waarom aan de verzoeker een inreisverbod van precies drie jaar wordt opgelegd om volgende redenen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

[] voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

[X] een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent op 17/11/2014 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende twee asielaanvragen in een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar. Betrokkene woont samen met zijn partner P.C.M.J.B., een Belgische onderdaan. Ze deden een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning en startten een huwelijksdossier op bij de stad Gent. Het parket van Gent gaf hierover negatief advies, waarop stad Gent de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Betrokkene zou geen verdere familie in België meer hebben, in Togo daarentegen heeft hij nog twee kinderen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

3.3.3. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing van 17 maart 2016, houdende het inreisverbod, is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.5. Verzoeker voert in het middel aan dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met humanitaire redenen, met name het recht op gezinsleven en het recht op verdediging.

Verzoeker betoogt dat de weigering op 16 november 2016 van de wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent, *“gestoeld is op foute elementen”*. Zodoende argumenteert verzoeker dat de gemachtigde de vaststelling in de beslissing tot

weigering van de wettelijke samenwoning als zou verzoeker geen gezinsleven onderhouden met zijn partner, overneemt in de bestreden beslissing van 17 maart 2016, hetgeen volgens verzoeker volledig foutief is. Verzoeker meent daarenboven dat de gemachtigde niet zonder meer gehouden was om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod, daar deze ook rekening dient te en mag houden met een aantal fundamentele rechten, zoals de rechten vervat in het EVRM en het Handvest van de Europese Unie. Verder meent hij dat het bestuur rekening dient te houden met humanitaire redenen eigen aan de verzoekers specifiek dossier, met name zijn recht op een gezinsleven en zijn rechten op verdediging, daar hij op 17 december 2015 een hoger beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de wettelijke samenwoning bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

3.3.6. De Raad wijst er op dat het beroep dat verzoeker heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning bij de rechtbank van eerste aanleg niet schorsend werkt. Het bestuur was op de hoogte van deze hangende procedure in hoger beroep daar verzoeker het bestuur hiervan zelf in kennis heeft gesteld, doch de gemachtigde kon rechtmatig beslissen dat hier niet op gewacht diende te worden en diende hieromtrent dan ook niet afzonderlijk te motiveren. De beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning van 16 november 2015 verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod worden genomen, omdat een dergelijk beroep de betreffende weigeringsbeslissing van 16 november 2015 niet schorst.

Het ruime onderdeel van het enig middel dat verzoeker wijdt aan de argumentatie die zijn visie weergeeft over de in zijn ogen onterechte weigeringsbeslissing van 16 november 2015 inzake de wettelijke samenwoning, is niet dienstig in het licht van onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die niet de bevoegdheid heeft om deze beslissing te vernietigen of te hervormen. Verzoeker stelt hierover in zijn betoog zelf dat *“hoewel de huidige procedure geen betrekking heeft op de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, is het toch noodzakelijk aan te tonen dat de weigering gestoeld is op foutieve elementen.”* De bestreden beslissing is evenwel gegrond op motieven die zowel in rechte als in feite schragend en afdoende zijn, zoals verder blijkt uit de bespreking van het enig middel.

3.3.7. Waar verzoeker argumenteert dat hij persoonlijk dient te verschijnen voor de burgerlijke rechter inzake het beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 16 november 2015 en dat hij aldaar gehoord wenst en dient te worden, kan worden volstaan met het gegeven dat verzoeker zich wettig kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Het staat verzoeker immers vrij om zijn advocaat op een zo volledig mogelijke wijze in te lichten over de argumenten die hij in die procedure naar voren wil brengen. Daarnaast staat het verzoeker tevens vrij om eventueel de opheffing van het inreisverbod te vragen aan het bestuur, volgens de geijkte wettelijke weg, dit om de procedure in beroep bij de burgerlijke rechter bij te wonen. Het gegeven dat verzoeker inmiddels reeds het Rijk verlaten heeft, is overigens het rechtstreeks gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten (onder bijlage 13septies) van 17 maart 2016 dat in dit beroep niet de bestreden beslissing uitmaakt. De Raad wijst er bijkomend op dat bij arrest van deze Raad nr. 164 712 van 24 maart 2016 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten van 17 maart 2016, overigens verworpen werd.

3.3.8. Wat betreft verzoekers betoog dat zijn persoonlijke verschijning voor de burgerlijke rechter door de bestreden beslissing onmogelijk wordt gemaakt, wat een schending van zijn rechten van verdediging zou uitmaken, geldt, naast hetgeen *supra* wordt gesteld, dat deze Raad, als administratieve rechtbank, niet bevoegd is voor de toepassing van de rechten van verdediging van verzoeker in burgerlijke procedures.

3.3.9. Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, beroept de verzoekende partij zich op artikel 6 van het EVRM.

De uiteenzetting van verzoeker betreffende de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM is evenwel niet dienend daar die verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze*

commentaar, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

In navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de Raad van State dit reeds herhaaldelijk bevestigd (RvS 28 juni 2011, nr. 214.222).

3.3.10. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.11. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, wordt in de eerste plaats nagekeken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat er getwijfeld kan worden aan het bestaan van een gezinsleven (cf. de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning) maar dat het bestaan van dit gezinsleven niet wordt uitgesloten in de bestreden beslissing.

3.3.12. De volgende vraag die onderzocht dient te worden is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het (vermeende) gezinsleven van verzoeker.

3.3.13. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van

een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

In de bestreden beslissing van 17 maart 2016 wordt het gezinsleven van verzoeker vermeld, besproken en afgewogen door de gemachtigde, die ter zake als volgt heeft gemotiveerd:

“Betrokkene woont samen met zijn partner P. C. M. J. B., een Belgische onderdaan. Ze deden een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning en startten een huwelijksdossier op bij de stad Gent. Het parket van Gent gaf hierover negatief advies, waarop stad Gent de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Betrokkene zou geen verdere familie in België meer hebben, in Togo daarentegen heeft hij nog twee kinderen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Uit deze belangenafweging blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met zowel het gezinsleven van verzoeker in België en de mogelijkheid voor verzoeker om vanuit het buitenland de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod als hij zou voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake gezinshereniging, als met het feit dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd na negatief advies van het parket en met het feit dat verzoeker nog twee kinderen heeft in Togo. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat deze afweging disproportioneel is, gelet op de verschillende omstandigheden die *in casu* in rekening werden gebracht en tegen elkaar werden afgewogen.

Zoals de gemachtigde ook motiveert, kan verzoeker gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat verzoeker geen hinderpalen aanvoert die hem zouden verhinderen een gezinsleven uit te oefenen of verder te zetten in zijn land van herkomst of elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

3.3.14. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, verwijst de Raad uitdrukkelijk naar de bespreking *supra* van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Gelet op de gelijklopende inhoud van beide artikelen, toont verzoeker *in casu* evenmin een schending aan van artikel 7 van het Handvest.

3.3.15. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zijn recht om te huwen zoals beschermd in artikel 12 van het EVRM schendt, dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker verhinderd wordt om te huwen en een gezin te stichten. De bestreden beslissing staat er immers niet aan in de weg dat verzoeker zich schikt naar de regels van de Belgische immigratiewetgeving en een visum aanvraagt met het oog op een huwelijk of dat zijn toekomstige echtgenote hem in zijn van land van herkomst vervoegt om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten. Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.16. Verzoeker gaat vervolgens in het middel opnieuw in op zijn persoonlijke verschijning voor de burgerlijke rechtbank en stelt dat in het UDN-arrest een beoordelingsfout werd gemaakt omdat er wel degelijk een bewijs werd voorgelegd dat de rechter een persoonlijke verschijning heeft gevorderd.

Wat het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stuk 9 betreft, moet worden opgemerkt dat dit geen bevelschrift is van de rechtbank houdende een persoonlijke verschijning, maar louter een proces-verbaal van de terechtzitting van de zeventiende familiekamer van 7 januari 2016 in verzoekers zaak, dat het volgende vermeldt: *“Minnelijk verzoek artikel 747 §2 Ger. W. wordt neergelegd. De rechtbank verleent beschikking en stelt de zaak voor behandeling uit naar de openbare terechtzitting van 15 september 2016 (horen partijen) om 10.30u.”*

Verzoeker maakt nog steeds niet aannemelijk dat hij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn advocaat en tevens wordt opgemerkt dat ook zijn partner desgewenst verklaringen kan afleggen.

Er wordt herhaald dat verzoeker zich voor de procedure bij de burgerlijke rechtbank kan laten vertegenwoordigen, zoals reeds gesteld onder punt 3.3.7. van dit arrest.

3.3.17. Wat betreft de termijn van het inreisverbod, met name drie jaar, stelt verzoeker dat de gemachtigde nalaat te motiveren waarom precies de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. Verzoeker meent dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het individueel geval.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk in rechte en in feite motiveert waarom er precies een termijn van drie jaar werd opgelegd. De eenvoudige lezing van de motieven bevestigt dit:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

[] voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

[X] een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent op 17/11/2014 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende twee asielaanvragen in een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar.

Betrokkene woont samen met zijn partner P.C.M.J. B., een Belgische onderdaan. Ze deden een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning en startten een huwelijksdossier op bij de stad Gent. Het parket van Gent gaf hierover negatief advies, waarop stad Gent de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Betrokkene zou geen verdere familie in België meer hebben, in Togo daarentegen heeft hij nog twee kinderen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender

welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

3.3.18. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven van de gemachtigde steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk van aard zijn. Ook het onderdeel van de motieven dat gewijd is aan de weigering van de wettelijke samenwoning van 16 november 2016 is niet kennelijk onredelijk, noch foutief gekwalificeerd. Op 16 november 2016 werd immers door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent de registratie geweigerd van de wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn Belgische partner, dit na negatief advies terzake van de procureur des Konings. Het niet schorsend karakter van het ingestelde beroep tegen deze beslissing vermag niet te beletten dat dit in de huidige stand van zaken een correct gekwalificeerd rechtsfeit blijft, waar de gemachtigde zich dan ook mee op kan steunen. Zoals reeds werd gesteld maakt het *in casu* geen motiveringsgebrek uit dat de gemachtigde niet afzonderlijk heeft gemotiveerd over het hangende beroep.

3.3.19. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET